SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК**

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 84. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 5, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 5-го ТРАВНЯ 1993. Ч. 84. РІК C.

ПРОЙШЛИ ПЕРШОТРАВНЕВІ ДЕМОНСТРАЦІЇ В УКРАЇНІ

Київ (УНІАР). — Тут 1-го травня з ініціятиви Спілки Комуністів України, Фронту Трудівників України і об'єднання „Трудова Україна" відбулася демонстрація з участю до 2,500 людей, переважно похилого віку. Демонстранти пройшли від арки Дружби Народів до пам'ятника Ленінові з гаслами і транспарантами: „Хай живе Комуністична партія України!", „Долой Парламенти і Президентов", „Возвратіть совєтскую власть", „Відмінити заборону КПУ!" тощо. Демонстрантів охороняли загони міліції особливого призначення (ЗМОП) і загін „Беркут". Невеликі антикомуністичні групи особливої аґресивности не виявляли, традиційне покладення квітів до підніжжя пам'ятника Ленінові відбулося без порушень громадського порядку.

Відразу після закінчення демонстрації комуністів, на Площі Незалежности о 12 годині відбулося віче національно-демократичних сил України під гаслом: „Учорашні не пройдуть". Представники Демократичної Партії України, Української Республіканської Партії, Народного Руху України, Партії Зелених України, Союзу Українського Студентства, об'єднання „Нова Україна", товариства „Просвіта" зібралися на противагу соціялістам та комуністам. Заступник голови Конґресу Національно-Демократичних Сил (КНДС) Микола Поровський у своїй промові сказав, що трохи раніше Хрещатиком пройшли ті, хто знову хоче затягти Україну в комуністичне ярмо. Виступили також Михайло Горинь, Юрій Збітнєв, Лариса Скорик та Іван Заєць. Всі вони були одностайними в тому, що відновлення комуністичного режиму не буде. Голова Київської організації УРП Микола Горбаль заявив, що віче зовсім не плянувалося і не було в цьому потреби, але змусили комуністи. „Ми хотіли показати, що нас більше і що ми недопустимо до відновлення імперії і диктатури".

Учасники віча запропонували і надалі святкувати 1-го травня, як День солідарности демократичних сил.

Комуністичні демонстрації пройшли також у столиці Республіки Крим Симферополі, у Севастополі, Дніпропетровському, Миколаєві, Сумах, Харкові, Донецькому, Чернігові та інших великих містах України. Демонстранти несли портрети Леніна, червоні та червоно-сині прапори і гасла з закликами „Восстановім СССР", „Восстановім КПУ", а в Донецькому активісти Соціялістичної Партії та „Двіженія за возрождєніє Донбаса" сплюндрили державний прапор України. Його пошматували і кинули в натовп. Прокомуністичні демонстранти поводилися аґресивно, тому міліції довелося охороняти представників демократичних організацій. На всіх комуністичних мітинґах критикували українську державу і Президента України та співали гимн колишнього СССР.

„Двіженіє за незавісімость Крима" з участю близько 450 осіб, провело в Симферополі 1-го травня несанкціоновані мітинґи політичного характеру біля Верховної Ради та біля пам'ятника князеві Васілію Долгорукому. Проти організаторів порушено адміністративні справи. Про це повідомив начальник Центрального міського відділу внутрішніх справ підполковник міліції Віктор Буколов.

ВІДБУВСЯ З'ЇЗД УРП

Київ (УНІАР). — Тут 1-2-го травня відбувся 4-ий З'їзд Української Республіканської Партії.

Зі звітом виступив голова Михайло Горинь. Делегати обговорили і затвердили зміни у програмі, статуті, обрали голову і склад Ради УРП. На становище голови УРП було запропоновано чотири кандидатури: Олега Павлишина, Олександра Данилейка, Євгена Пронюка та М. Гориня. В результаті голосування обрано: на голову УРП М. Гориня, на заступників — Олеся Шевченка, Миколу Поровського, Анатолія Шибіка і Левка Горохівського.

Делегати з'їзду вважають за доцільне зосередити економіку на внутрішній кооперації виробництва, на збалянсуванні технології та виробництві конкурентноспроможної продукції. Основним завданням держави УРП вважає — створення правних основ реґулювання економічної діяльности, де перевагу мала б приватна власність як форма повноцінного функціонування економічної системи. У політичній діяльності УРП і надалі спрямовуватиме зусилля на згуртування різних політичних організацій, співпрацюватиме у найрізноманітніших формах з усіма чинниками, які прагнуть розбудови і утвердження сильної Української держави.

Дискусію викликало питання про визнання вояків УПА воюючою стороною і надання їм відповідних пільг, передбачених законом. Зрештою дійшли до згоди, що УРП домагатиметься визнання вояків УПА воюючою стороною, а також сприятиме виходові із духової кризи і вимагатиме радикальних змін в українській телевізії.

На пресовій конференції після з'їзду голова УРП М. Горинь заявив, що це був з'їзд однодумців. Уточнення до програми і статуту не були суттєвими.

М. Горинь сказав, що економічна криза поглиблюється, рівень життя нестримно падає. Україна опинилася у страшній скруті, її волю паралізувала глибока урядова криза. Керівників УРП турбує орієнтація Уряду Леоніди Кучми на зміцнення економічних зв'язків з країнами СНД, в першу чергу з Росією. Це, на думку керівників УРП, небезпечно як в економічному, так і в політичному аспекті, бо веде до втрати національної самобутности, а відтак і до ліквідації української держави. На противагу СНД, УРП висуває ідею Балтійсько-Чорноморської дуги і орієнтується на Захід. УРП виступає за ядерний статус України і домагатиметься виходу України із складу

(Закінчення на стор. 3)

В МОСКВІ ДІЙШЛО ДО КРОВОПРОЛИТТЯ

Москва. — Під час першотравневої демонстрації в російській столиці дійшло до сутичок прокомуністичного натовпу з міліцією, у висліді яких є багато жертв. Щонайменше ранено 80 осіб, постраждало декілька кореспондентів і телевізійних операторів, котрі мали намір зфільмувати ці події.

Закордонні спостерігачі висловлюють певність, що першотравневе московське кровопролиття ще більше поглибить конфлікт між прихильниками і противниками президента Боріса Єльцина, а також між самим президентом і його опонентами з Верховної ради. Коментуючи цей перший випадок масового заворушення від серпневого заколоту 1991 року, пресовий секретар російського президента Вячеслав Костіков у своєму телевізійному виступі назвав сутичку з міліцією „навмисною провокацією комуністів і войовниче наставлених членів Фронту національного порятунку". Зазнавши поразки на загальнонаціональному референдумі, консервативні намагаються взяти реванш, створивши атмосферу політичної нестабільности. Серед учасників першотравневих московських безпорядків були й народні депутати, що належать до так званих „червоно-коричневих" фракцій.

В Москві очікують, що у відповідь на спровоковані комуністами події президент Б. Єльцин відразу заборонить діяльність Фронту національного порятунку. Як відомо, президент вже раз забороняв цю екстремістичну партію, однак його заборону невдовзі скасував Конституційний суд.

Зі свого боку, учасники демонстрації заявили, що 9-го травня, коли в Росії святкують перемогу над фашистською Німеччиною, вони виступлять з більшою силою і рішучістю. За свідченням очевидців, які спостерігали суботні сутички з вікон будинків, комуністи нападали на міліціянтів з такою ворожнечою, яка переконувала в існування наперед випрацьованого пляну. Декілька тисяч демонстрантів атакували міліцію з допомогою каміння і палиць. Проти бунтівників було застосовано водомети, встановлені на пожежних автах. Два авта демонстранти підпалили, одного водія, який виявився громадянином Польщі, витягнули з авта і жорстоко побили.

Поблизу будинку російського парляменту демонстранти спорудили барикади, попіднімали над ними червоні совєтські прапори і вигукували: „Смерть Єльцинові!"

Московська прокуратура санкціонувала арешти організаторів безпорядків. Серед затриманих є активісти Фронту національного порятунку Віктор Анпілов, Міхаїл Астаф'єв, Ілля Константінов і Ґеннадій Саєнко.

Газета „Ню Йорк Таймс" пише, що серед бунтівників були колишній керівник совєтського КҐБ Владімір Крючков і колишній віцепрезидент Ґеннадій Янаєв, яких чекає суд за спробу захоплення влади в серпні 1991 року.

ПОКІНЧИВ ЗІ СОБОЮ ПРЕМ'ЄР П. БЕРЕҐОВУА

Париж. — П'єр Береґовуа, який залишив пост прем'єр-міністра Франції у березні ц. р. після поразки Соціялістичної партії у виборах, покінчив самогубством пострілом у голову. П. Береґовуа очолив кабінет міністрів у квітні 1992 року на пропозицію президента Франсуа Міттерана і керував французьким урядом не цілий рік.

П. Береговуа.

Люди з оточення П. Береґовуа розповідають, що в останні тижні цей відомий політик перебував у стані глибокої депресії, викликаної розмовами про його фінансову непорядність і гострою критикою на адресу економічної політики, котру проводив його кабінет.

Як свідчить поліція, близько шостої години вечора в суботу, 1-го травня, П. Береґовуа, закінчивши свої службові справи, попросив свого водія і охоронця на якийсь час залишити його самого, бо він мав намір трохи походити собі над каналом, на березі якого стоїть місто Невер — те саме, посадником якого колись був П. Береґовуа. Тут, над каналом, П. Береґовуа і застрілив себе, скориставшись револьвером свого охоронця. Не прийшовши до свідомости, він помер, коли його везли з Неверу до військового шпиталю під Парижем.

За шість тижнів до призначення П. Береґовуа прем'єр-міністром стало відомо, що він дістав безпроцентову позику від французького підприємця, якого пізніше звинуватили у порушенні фінансових законів країни. П. Береґовуа повідомив, що повернув частку боргу готівкою, в частку — мистецькими шедеврами, якими він володів. Жодних офіційних звинувачень проти прем'єра не було висунуто.

До того, як П. Береґовуа очолив кабінет міністрів, він двічі — від 1984 до 1986 і від 1988 до 1992 року займав пост міністра фінансів і в цій ділянці зарекомендував себе в найкращий спосіб, проводячи ефективну економічну політику.

Французька преса пише, що П. Береґовуа, на відміну від багатьох урядових чиновників, славився не витонченими аристократичними манерами, а рідкісною простотою і доступністю. Його батько, український емігрант, був шахтарем, а мати продавала в овочевій крамниці. П'ятнадцятирічним хлопцем П. Береґовуа залишив школу і пішов працювати на залізницю. Відтак вступив на службу у державну ґазову компанію, з часом ставши її директором.

В Огайо лікують хлопчика з України

Коламбус, Огайо. — У місті Кременці Тернопільської области в Україні тому два роки народився батькам хлопчик Павлусь Андрейчук. Народилюся хлоп'ятко з дуже поважною вадою — в нього немає сечового міхура.

Про це довідався лютеранський пастор Ковасіний з Коламбус, який в той час перебував в Україні і вирішив допомогти. Він звернувся до Євангельсько-лютеранського синоду в Коламбусі, який негайно щедро відгукнувся, спонзоруючи приїзд хлопчини, щоби відбути конечну операцію.

Павлуся лікуватиме у Дитячій лікарні в Коламбус д-р Стівен Кофф, професор хірургії в Огайському стейтовому університеті та керівник секції педіятричної урології в Дитячій лікарні. Д-р С. Кофф погодився зробити операцію безплатно. Дитяча лікарня зі своєї сторони виставить рахунок тільки за основні витрати пов'язані з операцією Павлуся, приблизно 15,000 дол.

З цього приводу Українська Культурна Асоціяція Огайо звертається з проханням до людей доброї волі допомогти українському хлопчині.

Павлусь приїхав до ЗСА зі своїм батьком Василем Андрейчуком і замешкали у доброщедрих Христини і Юрія Миховських, тел. (614) 891-2787. Зацікавлення долею маленького Павлуся хоча б у формі телефонічної розмови з його добродіями Миховськими чи з батьком Павлуся буде великою радістю.

Особи, які можуть будь-якою сумою допомогти маленькому, можуть виписувати чеки на Pediatric Urology Research Foundation Childrens Hospital, і висилайти до: Mr. Vasyl Balaban, 6839 Joslyn Pl. Worthington, Ohio 43085.

Друга серія навчання англійської мови в Україні підготовляється інтенсивно

Джерзі Сиrі, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Ще так недавно, як нам здається, ми писали про враження першої групи учителів англійської мови в Україні з літа 1992 року, а тут вже приходиться вітати другу групу, що зібралася у суботу, 24-го квітня, у приміщеннях Українського Народного Союзу на одноденний семінар для підготови до відповідального завдання в Україні.

Цей цікавий проєкт, що його вміло веде проф. Зірка Воронка, яка має добру практику, як учитель англійського як другої мови у коледжі в Пассейку, Н. Дж., продовжується того року завдяки фінансовій та моральній допомозі Українського Народного Союзу та організаційній Товариства Української Мови „Просвіта" у Києві.

Після минулорічного першого досвіру, висліди якого були незвичайно позитивні, проф. З. Воронка із поміччю Оксани Тритяк, яка в УНС працює лише для цього проєкту, розпочали вже давню акцію для відповідної підготови всього, що потрібно організаційно для переведення ще ширшої своїм засягом серії курсів навчання англійської мови в Україні в часі літніх місяців.

Проф. З. Воронка відбула двічі поїздки до Києва, щоб там із Товариством „Просвіта" розплянувати, де і коли такі курси можуть бути переведені, а рівночасно проголошено через видання УНС „набір" охочих навчати.

У. Дячук вітає курсантів.

У висліді тих підготовчих праць зголосилося понад 80 учителів, з яких частина взяла участь у одноденному семінарі. Інші, які з причин далекої віддалі не змогли приїхати, дістануть дбайливо підготовані інструкції поштовим шляхом.

Семінар відкрила проф. З. Воронка своїм вступним словом, в якому вона з великим переконанням підкреслила важливість цілого проєкту, а передусім добровільне зголошення різних віком та званням осіб, які бажають допомогти у навчанні англійської мови в усіх частинах України та самі оплачують кошти такої подорожі, щоб тим причинитися до поширення знання тої мови серед населення, що сьогодні у розвитку молодої української держави незвичайно важлива.

Все це згадала проф. З. Воронка, дякуючи тим амбасадорам доброї волі, а особливо Уляні Дячук, головному предсідникові УНС, за велику прихильність та поміч у переведення в життя цілого задуму, як також подібних, що їх УНС переводить на культурному та навчальному відтинках в Україні, завдяки Фондові Відродження України. Вона також подякувала О. Третяк за активну допомогу в організації цьогорічного навчання і Андрієві Воробцеві, організаторові братської діяльности.

У. Дячук привітала учасників курсу, завважуючи, що важко повірити, як скоро проминув рік від початку цієї акції. Вона ствердила, що із першого року перебування добровільних учителів в Україні організатори набрали багато досвіду, але цього року ті, які зголосилися навчати, мусять бути приготовані на нові труднощі, які спільно із організаторами треба буде перебороти. Але тепло українських сердець і гостинність населення принесуть напевно багато радости, гарних переживань і вузли приязні на довгі роки.

Найкращим доказом правдивості слів У. Дячук був для нас факт, що серед цьогорічних учасників семінаря і його прелеґентів ми побачили багато тих самих облич, що перед роком.

(Закінчення на стор. 3)

ДОПОВІДЬ ПРОФ. Л. РУДНИЦЬКОГО

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку влаштовує доповідь „Поезії Григора Меріям-Лужницького", яку виголосить голова НТШ, професор Ля Сал університету Леонід Рудницький. Доповідь відбудеться у суботу, 8-го травня, о год. 5-ій вечора в домі НТШ, 63 Четверта авеню в Ню Йорку.

У СВІТІ

МІНІСТРИ ФІНАНСІВ і директори правлінь центральних банків індустріяльних країн світу, що входять у „велику сімку", закликали президента Росії Боріса Єльцина використати підсумки недавнього референдуму і прискорити хід економічних реформ. Вони ще раз підкреслили, що головне завдання, яке стоїть перед Росією, — зменшення темпів інфляції. Тепер, коли Б. Єльцин дістав мандат народного довір'я, підкреслили міністри „великої сімки", необхідно покінчити з практикою безконтрольної емісії грошей, які підривають економіку країни. Вони підтвердили готовість створити спеціяльний фонд на суму 2 біл. дол. для фінансування програми приватизації промислових підприємств Росії.

ВИКОНАВЧИЙ ДИРЕКТОР громадської правоохоронної організації Лікарі за права людини Ерік Стовер заявив на пресовій конференції, що проведені у хемічній лябораторії міністерства оборони Великобританії дослідження незаперечно доказують: іракський диктатор Саддам Гуссейн використовував проти курдів нервово-паралітичний ґаз. „Вчені вперше доказали це", — підкреслив Е. Стовер. Свідчення численних очевидців стали приводом, щоб обвинуватити режим С. Гуссейна у використанні бойових отруйних ґазів у боротьбі з курдами в серпні 1988 року, але іракський режим завжди заперечував такі обвинувачення. В лябораторію англійського міністерства оборони були доставлені зразки ґрунту з району, де був вжитий ґаз. Аналіза встановила і тип газу, і приблизний час його застосування.

У ВЛАСНІЙ КВАРТИРІ в місті Чимкент, Казахстан, вбита редактор місцевої газети „Кто" Фаіна Амірова. Як свідчать численні рани на тілі вбитої, перш ніж задушити, Ф. Амірову катували. Республіканська газета „Казахстанская Правда" повідомляє, що з квартири не зникли цінні речі, крім золотих прикрас, які були на покійній. Згідно з версією правоохоронних органів, вбивці шукали у квартирі Амірової якісь документи.

ЮҐОСЛАВІЮ ВИКЛЮЧИЛИ з Економічної і соціяльної ради ООН (ЕСР). За виключення проголосували 107 членів Генеральної асамблеї, 11 — стрималися. Юґославія формально залишається членом ООН, хоч вона позбавлена права брати участь в праці Генеральної асамблеї, ЕСР і кількох інших міжнародних організацій.

ВЕРХОВНИЙ ФЕДЕРАЛЬНИЙ суд Бразилії постановив притягнути колишнього президента країни Фернандо Колльондо до кримінальної відповідальности, обвинувативши його в корупції. Це рішення прийняли одноголосно всі дев'ять членів вищого судового органу Бразилії. Разом з Ф. Колльором перед судом стануть колишній секретар президента Клявдіу Вієра, колишній касир його виборчої кампанії Павльо Сезар Фаріяс і ще шість сіб. Їх обвинувачують в тому, що в 1990—91 роках вони створили широку мережу корупції в уряді, в результаті чого державній касі була нанесена шкода в кількасот мільйонів долярів.

В АМЕРИЦІ

МИНУЛОЇ СУБОТИ, 1-го травня, секретар Державного скарбу Ллойд Бентсен заявив, що міжнародні фінансові установи мусять вистерігатися марнотратних видатків на їхні приміщення. Свої завваги він висловив після того, як засоби масової інформації гостро скритикували Европейський ванк перебудови та розвитку за витрачення 80 міл. дол. на відновлення будинку і приміщень своєї головної кватири. Все це після того, як Л. Бентсен сам зустрівся з критикою Конґресу під час своїх старань отримати схвалення на фонди для сплачення американської повинности до міжнародних фінансових установ.

АЖ 96 АМЕРИКАНСЬКИХ фармерів прибули в Україну для здійснення широкомаштабного проєкту „Фарма України 93", який передбачає впровадження американських сортів кукурудзи та способу її вирощування в 12 областях країни. Чотирорічний проєкт базується на угоді, підписаній в березні цього року між американськими компаніями Ай-Сі-Ай та Зенеса, Інк., і українською агроасоціяцією „Земля і люди", за згодою Міністерства Сільського Господарства України.

АВТОР НОВОЇ книжки-історії Кока-кола компанії Марк Пендерґаст знайшовся у дещо неприємній ситуації саме з приводу свого писання. У своїй книжці „Для Бога, вітчизни і Кока-колі" автор написав, що архівар фірми Кока-кола дав йому можливість переглянути записки винахідника Кока-коли Джана Пембертона, де автор знайшов оригінальну рецепту напитку. Впродовж 107-літнього існування напитку ніхто досі не міг відтворити точної рецепти, а керівники фірми твердять, що „таємниця рецепти та самого виробництва дальше залишиться таємницею". Вони також підкреслили, що автор М. Пендерґаст мав такий самий доступ до всіх архівів їхньої фірми, як й інші, тому його твердження є дещо неправдоподібними.

ЗСА ЗАЯВИЛИ Арґентині, що коли вона не зможе охоронити патентів американських фармацевтичних компаній, то Вашінґтон буде змушений зробити заходи, що можуть довести до торговельних санкцій проти Арґентини.

ФІНАНСОВІ ЕКСПЕРТИ Уряду заявили Білому Домові, що плян президента Билла Клінтона для охорони здоров'я громадян ЗСА буде потребувати між 100 і 150 біл. дол. річно. Ці кошти мали б бути покриті Урядом, бизнесом і споживачами, але все буде узалежнено від того, які пільги буде запропоновано американській громадськості. Фінансисти Федерального управління фінансування охорони здоров'я подали кошториси трьох можливостей — найбільш щедрі пільги коштували б 150.6 біл. дол. річно, а найменше щедрі 99.5 біл. дол. річно. Одначе Президент це нікому не зрадив який саме плян він буде пропонувати, тому на думку урядових чинників не варто присвячувати великої ваги будь-яким предсказанням.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник — Ukrainian Daily

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:

Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на: Svoboda

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Жінки у війську

Секретар оборони Л. Аспін проголосив після узгіднення з Пентаґоном, що жінки допущені до служби в усіх родах американських збройних сил. Секретар оборони покликався на досвід у війні проти Іраку, коли жінки у військовій уніформі виконували свій обов'язок не гірше мужчин, і на численні зголошування жінок, охочих служити у війську. Єдина причина відмови жінкам приймати їх до війська був острах, що вони фізично не всилі переводити всі труднощі, пов'язані з військовим вишколом та під час воєнної дії. Досвід виявив, що молоді жінки часто тугіші й більш витривалі на всякий труд, як чоловіки. Жінки вже давно виконують поліційну службу, кінчають Поліційну академію, дармащо вони користувані здебільшого для керування рухом. Американський секретар оборони підкреслив, що найперше жінки-добровільці будуть вишколювані як пілоти бомбардувальників і гелікоптерів.

В історії українського війська відомі три молоді жінки, які по-геройськи відзначилися у рядах Українських Січових Стрільців у Першій світовій війні, а це Олена Степанів, згодом заміжня за д-ром Романом Дашкевичем, адвокатом у Львові за польської окупації між двома світовими війнами, організатора парамілітарної організації „Луги". Роман Дашкевич, резервовий старшина австрійської армії, попав у російський полон після упадку став організатором і комендантом артилерії корпусу Січових Стрільців, помер Куфштайні, в ранзі генерала, як політичний еміґрант. Була і в рядах Українських Січових Стрільців, Галина Галечко, але вона померла у віці 27 літ, втопившись у ріці. Як і була у нашому війську Галина Дмитерко, заміжня Ратич, єдина, яка дожила пізнього віку й померла в Америці, як політичний іміґрант. Історик Українського Стрілецтва д-р Степан Ріпецький згадує їх у творі „Українське Січове Стрілецтво (1965), і про кожну з них є гарна згадка із світлиною у гасловій Енциклопедії Українознавства. Але й після упадку Української Народної Республіки молоді жінки відзначилися у періоді повстанської війни на Наддніпрянщині. Вони стали тематикою збірки цікавих оповідань „Дівчата очайдушних днів" Федора Дудка.

Очевидно — приймання жінок до всіх родів військової служби в Америці — це подія, якої не могли передбачити найпалкіші піонерки боротьби за рівність жінок у суспільному житті, почавши від французьких суфражисток. Коли вже в античному світі королева Єгипту Клеопатра в епосі Юлія Цезара стала героїнею літературних творів і великого американського фільму, то відомими стали англійська Єлисавета І, протекторка Вілляма Шекспіра, а злющу ролю відіграла в історії України російська Катерина II, і живе ще „залізна леді", колишній прем'єр Великобританії Марґарет Тачер. Були й інші жінки державні діячки високого рівня, як індійська Індіра Ґанді, цейлонська (Срі Ланка) Бандаранайке, філіппінська — Коразон Акіно. Жінки доказали, що абсурдом були середньовічні німецькі три „к" приписувані жінкам „Кіндер, Кюхе, Кірхе"(„діти, Церква, кухня" Жінки, не вирікаються їхньої природної місії материнства — здобувають високу освіту і здатні виконувати всі функції новітнього суспільства і державного життя. А втім, існує цікавий феномен. Хоча жінки від непам'ятних часів займалися музикуванням, як про це свідчать фрески в єгипетських пірамідах — „жінки із гарфами," нема в історії світової композиційної музики ні однієї видатної композиторки, ні однієї авторки якоїсь опери чи навіть оперети.

Рішення американської державної верхівки приймати жінок до військової служби — розумне і правильне, — не за примусовою бранкою, а за добровільним зголошенням. Не слід сумніватися, що вони виправдають те рішення своїм хистом, завзятістю і відданістю батьківщині.

КІЛЬКІСТЬ ЗАРЕЄСТРОВАНИХ у Франції безробітних перевалило минулого місяця за 3 мільйони. Згідно з опублікованими даними, кількість „зайвих людей" в країні збільшилася в березні на 42,400 осіб і становить 3,066,400 осіб, що становить 10.7 відс. працездатного населення. Згідно з прогнозами Міжнародного валютного фонду, застій в економіці Франції триватиме до кінця цього року.

Микола Руденко

НА КРУТІМ ПЕРЕВАЛІ ІСТОРІЇ

II

Що й казати, ще тиждень тому в Україні не було більших чекань, аніж наслідки референдуму в Росії 25-го квітня. Російська Федерація поставила на карту все, що вона має — і своє минуле, і сучасне й майбутнє. Це, мабуть, не вірно, що минулим не можна ризикувати: якщо воно, минуле, здатне повернутися, щоб затопити простори від Балтики до Тихого океану людською кров'ю, ризик тут надзвичайно великий. А в даному разі російські справи виглядають саме так.

16-го квітня в Мінську на нараді керівників СНД взяв слово наш Президент. Леонід Кравчук не вдавався до особливої дипломатії — його слова були прямі й відверті. Кажучи про майбутнє СНД, він наголосив, що Співдружність зможе існувати лише за умов, якщо 25-го квітня на російському референдумі переможуть демократичні сили на чолі з Єльциним. Якщо ж, не дай Боже, перемога дістанеться протилежному таборові, на всіх нас чекають жорстокі події — можливо навіть, круто замішані на людській крові. У протилежному таборі (прізвищ Л. Кравчук не називав) прагнуть відродити СССР, а ця спроба неминуче пов'язана з війною.

Гадаю, ці суворі слова українського лідера допомогли Б. Єльцинові виграти референдум. Кожному росіянинові мусить бути ясно: якщо перед Україною постане вибір повернутися в колоніяльне ярмо, або ж вступити в бій за власну незалежність — Україна обере другий шлях, хоч він, звичайно, аж ніяк не бажаний. Але ж він так само не бажаний росіянам.

А чи дійсно ситуація в Росії така небезпечна, як її змальовує Л. Кравчук? На жаль, ми змушені погодитися: тут немає перебільшень — вона й справді сьогодні є саме такою. Російський парлямент, на відміну від українського, є двоступневим: власне Верховна рада на чолі з Президією і З'їзд депутатів РФ. Останньому належать найвищі владні повноваження — аж до усунення президента Російської Федерації та федерального уряду.

Пригадаймо ось що: невеликий відтинок часу проліг між виборами Верховної Ради Росії та Верховної Ради України — не роки, а лише місяці. І все ж сталося так, що російський парлямент практично не обирався — він був зформований Центральним Комітетом із номенклятури КПСС. Щождо українського парляменту, то він виник на кілька місяців пізніше, коли вже можна було б обрати до нього певну кількість антикомуністів. Останні аж ніяк не становили більшости, проте їх було досить, аби кожного разу блокувати рішення, спрямовані на відродження КПУ як добре вимуштруваного загону КПСС. При цьому ніхто не піддавав сумнівові правомірність комуністичної організації, але ж не правонаступниці КПСС. Це обов'язково мусить бути нова партія, не підпорядкована Москві — хай комуністична, але суто українська. Стара ж КПУ після серпневого путчу була заборонена як організація злочинна, антиукраїнська.

Як відомо, КПСС на російській території також була заборонена указом президента. Та як тільки був зформований Конституційний суд на чолі з Зорькіним, компартія Росії, по суті, була реабілітована. Саме цього й чекала більшість російського парляменту, яка ледве не на 100 відс. складалася з компартійної номенклятури. І відразу ж парлямент оголосив війну президентським структурам, де переважали демократи.

В українському парляменті також були спроби використати московський сценарій. Як і в Москві, дія розпочалася з виборів Конституційного суду. Як і в Москві, кандидатури до членів суду підбиралися із перевірених компартійних номенклятурників. І тут сказала своє вагоме слово Народна Рада — парляментська опозиція, в якій згрупувалися справжні демократи-антикомуністи. Вони обрали таку тактику: з'являлися на сесії, але не реєструвалися — отже рішення не можна було прийняти через відсутність кворуму. Тоді компартійна більшість висунула Народній Раді звинувачення: ви, мовляв, заробітну платню отримуєте, але відмовляєтесь виконувати депутатські обов'язки. Відтак усі члени Народної Ради дружньо вирушили в бухгальтерію й поздавали свою платню. Довго точилася ця боротьба, але й досі в Україні немає Конституційного суду. І добре, що його немає — інакше КПУ вже була б реабілітована. А що з того виростає, ми добре бачимо по Росії. До речі, під час виборів Конституційного суду декотрі депутати прийшли на сесію із значками Верховної Ради УССР — тобто, як мовиться, вийшли із окопів під червоно-блакитним прапором. Це був зухвалий виклик чи, може, навіть психічна атака.

Сьогодні, коли пишуться оці рядки, компартійна більшість у Верховній Раді України продовжує боротьбу за відновлення структур КПУ. Як і завжди, Народна Рада заблокувала ці вперті домагання. Отже вірнопіддані московини в українських вишиванках і на цей раз виявилися безсилими. А як же їм хотілося допомогти „старшому братові" саме зараз — коли вирішується доля Росії! Будемо ж сподіватися, що їм не вдасться подати допомогу хасбулатівцям. Історія згодом скаже своє слово про героїчні зусилля Народної Ради: якби не вона, бути б знову нашій Україні московською колонією. Тут і одна з найбільших армій Европи, яку має сьогодні Україна, не змогла б нам допомогти: промосковські компартійці прийшли б до влади парляментським шляхом, як це в свій час вдалося гітлерівцям.

Закінчення буде.

В. Звіглянич

ЩО КРИЄТЬСЯ ЗА ЗВІЛЬНЕННЯМ ПИНЗЕНИКА

II

В провадження цих та інших реформаторських ідей у практику економічного розвитку в Україні вимагало деідеологізації економіки, поступового переведення її на рейки прагматизму та здорового глузду. Програма Пинзеника прийнята на озброєння Урядом Кучми, на той момент становила реальну базу економічної незалежности держави, оскільки вона чітко викривала слабі місця економіки України (її деформований, напівколоніяльний характер, здеґрадовану екологію, а також намічала певні шляхи та практичні кроки до виходу з кризи (хай і болісні, але дійсні); вона становила базу до поступового впровадження у свідомість та життя людей самих понять „приватна власність", „гроші", „хазяїн".

У кінцевому підсумку програма Пинзеника орієнтувалася на прообраз взаємодії вільних ринкових суб'єктів виробництва, чиї дії чітко реґляментовані законами про власність та етикою бизнесу, і які несуть всю повноту відповідальности за свої дії. І цього „директорський корпус" не міг зрозуміти і простити Пинзеникові. У його програмі директори державних підприємств — а від 94 до 96 відсотків промисловості України, контролює держава — побачили, і справедливо, безпосередню загрозу своєму існуванню. Перебуваючи у Вашінґтоні, що само по собі є важливим для офіційних чинників України, та виступаючи 22-го березня на зібранні Торгівельної палати, Пинзеник виголосив тезу, яка, мабуть, позбавила його міністерської теки. Він сказав: „У найближчій перспективі Уряду з приватизації є підготова практичних заходів щодо великих (читай — військово-промислових та середніх державних підприємств — їх примусова корпоратизація. Після їх перетворення у відкриті акціонерні товариства Уряд припиняє субсидії дефіцитовим державним підприємствам". І якщо з першим реченням директори могли сяк-так погодитися, адже завжди можна зробити так, щоб конкретний пакет акцій навіть „корпоратизованого" підприємства перебував у надійних руках, то друге речення вибивало керівні крісла та стільці з-під десятків тисяч номенклятурних постів. За статистичними даними, в Україні налічується біля 120,000 господарських одиниць, з яких близько половини є дефіцитними, тобто жиють за рахунок державних дотацій та „продукуючи" 50-60 відс. інфляції щомісяця. А Пинзеник ще й підлив оливи до вогню, коли сказав американцям, що своє майбутнє він бачить у тому, щоб до його кабінету не заходив жоден підприємець, щоб всі контакти обмежувалися рівнем стосунків між вільними підприємствами.

Відрізані від державної годівниці, директори пішли у рішучий наступ і спромоглися звільнення (занадто зарозумілого, на їхню думку) Пинзеника. Як сказав Володимир Рижов, один з радників Кучми: „Його Банникова) прихід зміцнить (становище) технократів в Уряді". Як формальний привід для звільнення, опоненти Пинзеника могли використати драматичне падіння курсу карбованця до доляра, стабільність якого продовж семи тижнів, як сказав Пинзеник у Вашінґтоні, є найважливі-

(Закінчення на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

Ренесанс залізниці в ЗСА

Був колись час, коли здавалося роки залізниці вже пораховані. Виявилося проте, що ті передбачення передчасні. І саме тепер, переживаємо її ренесанс. Він в основі, зводиться до чорирьох аспектів: збільшення швидкости їзди, збільшення видайности пального, покращання вигод їзди та зменшення забруднення навкілля. В усіх цих аспектах перед веде Німеччина, на чолі з її Федеральним, електричним експресом „ICE" („Inter City Express"), швидкість якого, на спеціяльно сконструйованих рейках, дорівнюється 165 милям на годину.

Залізничні перегони відбулися минулого року, поміж поїздом „ICE", гелікоптером, автомобілем та мотоциклем, на трасі Франкфурт-Штуттгарт, з тим, що автомобіль та мотоцикл їхали „автобаном" (автомобільна автострада), на якому не має обмежень у швидкості їзди, поїзд їхав на змодифікованих рейках, пристаючи на всіх передбачених зупинках, а зачартерований гелікоптер віз із собою чотирьох пасажирів. Його виліт та приліт до геліпорту були узгіднені з часами приїзду та виїзду літаків стандартного розкладу їзди летунської лінії. Час просуву учасників перегонів був звітований бездротним телефоном до радіостанції в Штуттґарті, що до речі спонзорувала згадані перегони. Як можна було передбачити, поїзд приїхав перший до мети, 20 хвилин перед гелікоптером, мотоцикл приїхав — третій, а автомобіль — („Мерцедес") останній.

Удосконалення цього електричного поїзду відбулося ще у 80-их роках. Під сучасну пору, кожного дня проїжджає у Німеччині 48 таких електричних поїздів, 12 з них поміж Гамбурґом та Мюнхеном, на відстані 691 миля. Нещодавно впроваджено міжнародню залізничу обслугу до Цюріху в Швайцарії. Разом з численними зупинками цей поїзд „витягає" середньо 80 миль на годину, причому слід відмітити, що швидкобіжні рейки досі ще не змонтовані на довжині цілої траси. Але незважаючи на те, його час та кошт переїзду були кращі та дешевші за літак.

А тепер про „Амтрак Х-2000". Впродовж багатьох років, американці дивилися заздрим оком на блискучі, ультрашвидкі поїзди у Франції та Японії. Вони везли своїх подорожніх із швидкістю до 200 миль на годину. У противагу до них, американські пасажири їхали в старих, занедбаних вагонах з підштовхами на зношених рейках, відносно повільно, а часом, і не дуже певно! Всі зусилля, щоб змодернізувати поїзди розбивалися постійно об нестачу грошей. Але основною причиною цього жалюгідного стану були в дійсності не гроші, а філософія власности згаданих залізничних засобів льокомоції, які в Японії, Франції, Німеччині та майже в цілій Европі, становлять власність держав, а Америці — приватників. Але чого не можна при добрій волі зробити?

Ось, минулого тижня дирекція „Амтраку" вирішила впровадити новий, унікальний швидкобіжний поїзд, з автоматичним пристроєм „похилу" („tilting"), завданням якого було поліпшити якість американських поїздів, в пізніх 90-их роках стосовно невеликим коштом інвестицій. Цей поїзд буде обслуговувати цю саму відстань у продовж наступних кілька місяців, що нею користується сьогодні „Метролайнер" (на трасі Ню Йорк-Вашінгтон). Він матиме нову назву „Амтрак Х-200", до речі, цю саму, що її носить сьогодні шведський, срібно-блакитний експрес. Але „Амтрак-Х-2000" буде не тільки вибагливіше устаткований, ніж сьогоднішній „Метролайнер", але буде теж на багато швидший від свого „побратима". Та найважливіше, що він не вимагатиме нових, коштовних рейок.

У 1990 році шведські державні залізничі поїзди будуть урухомлені на відстані Штокгольм-Ґеттенбурґ, що дорівнюється 284-ом милям. Звичайний поїзд проїжджає цю відстань упродовж чотирьох годин, при середній швидкості 63 милі на годину. „Амтрак Х-2000" може проїхати цю відстань за менше, ніж три години. При середній швидкості 94 милі на годину. Звичайно, „Амтрак Х-2000" не може міряти своєї швидкости з японським „стрільном" чи французьким поїздом „TGV" Але „Амтрак-Х-2000" буде устаткований унікальною здатністю їхати на кривизнах, майже на 40 відс. швидше, ніж звичайний поїзд. Здатність такої їзди пов'язана з особливою конструкцією коліс поїзду, що завдяки гнучким радіяльним

(Закінчення на стор. 3)

Михайло Лоза

ОЛЕКСА ВАРАВВА — О. КОБЕЦЬ

II

Якби не інтерпретувати цей факт, одне є певним: близькість могили Шевченка мусіла мати великий, а може і вирішальний вплив на формування душі молодого Олекси, на кристалізацію його національної свідомости. Юний Олекса був свідком національних прощ на Тарасову могилу, наслухався чимало оповідань від свого дідуся про цю могилу і про те, хто в ній похований, читав забороненого „Кобзаря" (Львівське видання). Таким чином, Шевченко став надхненником для О. Кобця на все життя. Вже в першій збірці своїх поезій „Ряст", яка вийшла в Каневі в 1913 році, О. Кобець присвятив Шевченкові два вірші. Потім не раз ще згадував його у своїх творах.

Згідно з тепер встановленою датою, О. Кобець народився 28-го березня 1893 року. Його батьки — Петро й Марія — були малоземельними хліборобами. (У Каневі, як і в інших українських містечках, мешканці, що проживали на окраїнах містечка, займалися хліборобством). Батько О. Кобця помер від голоду в 1933 році. Матір після того О. Кобець забрав до Харкова, де тоді проживав. Таким чином, врятував її від смерти. Згодом мати вернулася до Канева, але вже не прожила довго. Померла в 1936 році.

В О. Кобця був старший брат Григорій і чотири сестри.

На 14-му році життя, після закінчення Канівської школи (рівень навчання в цій школі відповідав 6-ом клясам гімназії), Олекса пішов „у світ". Перебував у Катеринославі й Катеринославщині. Спочатку працював в одній крамниці з канцелярійним приладдям у Катеринославі, а потім перейшов на працю писарчука й писаря (за його ж таки висловом) у Катеринославі і в околиці. По кількох роках вернувся до Канева, де одержав працю в Повітовій Земській Управі. Працював там до ранньої весни 1914 року, до часу, коли покликали його на військову службу в царській армії. Цим моментом замкнувся перший етап його життєвого шляху і перший період його поетичної творчости. Крім збірки поезій „Ряст", про яку була вже мова, до цього періоду належить оповідання „Під Новий рік", надруковане у київській газеті „Рада", 1-го січня 1912 р. Це, власне, був літературний дебют Олекси Варавви-Кобця. В „Раді" друкувалися також і його дописи про життя в Каневі і околиці.

Військову повинність Олекса Варавва відбував у Фінляндії. Коли почалася Перша світова війна, полк, у якому він служив, кинуто на фронт. Спочатку цей полк перебував біля Августова, згодом в обширі Мазурських боліт, а відтак у Карпатах. Під час відступу російських військ з Карпат Олекса Варавва попав у австрійський полон біля галицького села Буянів Жидачівського повіту. Почався новий період в його житті, період наскрізь драматичний. Цей період, а також час перебування в царській армії Олекса Варавва-Кобець зафіксував по-майстерному у своїх спогадах, що носять назву „Записки полоненого". Із „Записок" довідуємося, що Олекса Варавва перебував у кількох таборах полонених. Врешті перевели його до табору полонених у Фрайштадті. Це був табір, створений для полонених-українців. Були ще й інші подібні табори. Про їх створення подбав Союз Визволення України (СВУ).

У Фрайштадті для полонених почалося нове, повне культурної праці життя. У вир цього життя Олекса кинувся з усією силою свого молодечого запалу і таланту. Працював він у редакції таборового журналу „Розвага", брав участь у таборовому театрі, писав матеріяли для „Літературних вечорів" тощо. З тих часів походить драматичний етюд „В Тарасову ніч" — вперше надрукований у „Віснику СВУ". В ньому друкувалися й інші твори О. Кобця. Друкувалися вони і в журналі „Розвага". Були й збірні видання: „Під небом чужим" і „З великих днів". Обидві збірки видані в 1917 році: перша — у Львові, друга — Відні. З тих часів походить вірш „Од синього Дону до сивих Карпат", який згодом став популярною піснею української молоді в Західній Україні.

Проведений у Фрайштадті час Олекса Варавва-Кобець оцінив словами великого признання. Виїжджаючи з табору в рідний край, він прощався: „Прощай, велика школо громадсько-політичного життя, школо глибокої національної свідомости, школо вільного, незалежного життя, — Фрайштадський таборе полонених!" („Записки полоненого", стор. 384).

Передісторія виїзду О. Кобця з табору полонених цікава, варта уваги, тому й переповімо її.

Коли в Києві створилася Українська Центральна Рада, до табору прийшла одного разу листівка від представництва тієї Ради у Стокгольмі такого змісту: „Національній українській революції потрібні культурні сили. Шліть людей, людей і людей!.." Листівка прийшла через Союз Визволення України. З Фрайштадського табору вирядили тоді 17 осіб, між ними й О. Кобця. Вирядженo, очевидно, нелеґально. В той час російський і австрійський уряди обмінювалися полоненими-інвалідами, і до такого транспорту з інвалідами були приділені як інваліди згадані 17 українських полонених з Фрайштадського табору. Через Швецію і Фінляндію прибули вони до Петрограду (так звався тоді Петербург. Виявилося однак, що російські власті були поінформовані про те, хто ще їде з інвалідами. Ці інформації подав, на жаль, таки один із сімнадцятки. Коли транспорт прибув до Петрограду, тих 17 „сепаратистів" відразу заарештували. Їм грозила довголітня тюрма. Але доля була ласкавою для них. Був це час, коли ген. Корнілов намагався вчинити державний переворот, щоб відсунути Керенського від влади. У Петрограді створилося замішання, з якого скористав член петроградської „Української Військової Ради" прапорщик Губенко і добився звільнення небезпечних для Росії „сепаратистів".

Після звільнення О. Кобець поїхав ще до Фінляндії, до тієї родини, в якої залишив свої речі перед відходом на війну. З Фінляндії подався до рідного Канева.

У Каневі довго, однак, не затримався. Восени того ж 1917 року виїхав до Києва на кооперативні курси. Мав нагоду бути учасником проголошення Третього Універсалу Української Центральної Ради на Софійській площі. З огляду на те, що ніяк матеріяльної допомоги нізвідки не одержував, був змушений поступити ще й на працю. Працював у „Дніпросоюзі", який займався також видавничими справами. Між іншим видавав журнал „Громада", в редакції якого О. Кобець і дістав працю.

Закінчення буде.

Друга серія...

(Закінчення зі стор. 1)

Проф. З. Воронка відкриває семінар. Зліва — Г. Кутко і Л. Колцьо-Матійцьо.

Значить люди охоче дають свій час, знання і гроші, щоб виконати таке важливе завдання.

Впродовж цілого дня 24-го квітня охотники заслухали практичних порад і лекцій про навчання англійської мови в Україні від Ірини Максимюк, проф. Галі Кутко, д-р Марії Кіцюк, Лесі Матійцьо і проф. Юрія Солтиса. Практичні інформації подали А. Воробець і О. Тритяк.

Саме із цих практичних інформацій та від О. Третяк, яка керує цілою цьогорічною акцією, ми довідалися, що на семінарі було присутніх 35 учителів, із понад 80, які поїдуть в Україну і будуть навчати в 40 місцевостях і 21 областях, а в курсах візьме участь біля 1,300 осіб.

У О. Третяк є розмальована карта України враз із іншими матеріялами, що їх дістають усі майбутні вчителі. Цікаво поглянути на цю карту, щоб порівняти скільки та куди ідуть ці учителі. Найбільше число їх буде у Києві бо аж 10, сім у Львові, шість в Івано-Франківському, а в інших містах по троє, двоє чи тільки по одному. Бачимо однак, що тим разом заступлений аж шістьма учителями Крим, а також плянуються курси в таких далеко віддалених містах як Луганське і Суми.

Перші курси розпочнуться вже при кінці квітня, але більшість із них плянуться на червень, липень та серпень.

Майбутні учителі підготовляються тепер поважно та повні ентузіязму до своїх завдань. Можна їм лише побажати, щоб вони, як і їхні попередники минулого року, привезли зі собою багато гарних вражень та вдоволення із доброго діла, яке так охоче взяли на себе.

Відбувся...

(Закінчення зі стор. 1)

СНД та створення загально-европейської системи безпеки.

Характеризуючи внутрішню політичну ситуацію, М. Горинь сказав, що в Україні є п'ять груп політичних партій: крайні ліві — Соціялістична Партія України, Марксистська Партія, Комуністично-Робітнича Партія, Союз Комуністів, об'єднання „Трудова Україна"; лівий центр — соціяльно-ліберальний бльок „Нова Україна"; правий центр — Українська Республіканська Партія та Конґрес Народно-Демократичних Сил; центр — Народний Рух України; крайні праві — Українська Національна Асамблея, Державна Самостійність України та Українська Консервативна Республіканська Партія.

На запитання кореспондентів чи можливе повторення в Україні московських подій, М. Горинь відповів, що першотравневі мітинґи в Києві та інших містах засвідчили високий рівень цивілізованости народу України.

Ренесанс...

(Закінчення зі стор. 2)

осям дозволяють на їх піднос на кривизнах рейок.

Щоб пасажири не випали з їх сиджень, у висліді дії відосередньої сили, поїзд „Амтрак Х-2000" буде устаткований спеціяльним „похильним" пристроєм. Після завершення спроб із поїздом „Амтрак Х-2000" та супершвидким німецьким поїздом „ICE", правління „Амтраку" плянує купити за 1,3 більйона дол., 26 нових електричних поїздів та електрифікувати повністю залізничні рейки поміж Ню Йорком та Бостоном. Цей процес електрифікації повинен бути завершений до кінця 1997 року. Метою „Амтраку Х-2000" зменшити час переїзду з Ню Йорку до Бостону до трьох годин, із доцьогочасних — п'ятьох.

ПІСЛЯ ТОГО, як Ню Йорк впродовж десятиліть опирався на тому, що місцевий уряд і велитенські фірми з осідком в тому місті створять досить місць праці для його мешканців, приходиться міському урядові покладатися на малі підприємства. Досі великі компанії мали спеціяльні податки та різного рода інші полегші, а малі підприємства були трактовані, як „другорядні громадяни". Сьогодні ті, яким догоджували, поголовно покинули місто і поперености свої компанії там, де дістали кращі умови, а малі підприємства й досі стараються вдержатися на економічній поверхні. Тепер Ню Йорк і його міський уряд починають звертати увагу на малі підприємства та орієнтуватися на їхні потреби.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ висловив готовість купити додаткову кількість американської пшениці і фосфатних добрив. Про це заявив голова китайської торговельної делеґації, яка у травні прибуде у ЗСА і Канаду, заступник міністра торгівлі Тун Чжіян.

Амбасадор О. Білорус

З ініціятиви місцевого Т-ва Прихильників Народного Руху в Україні, разом із відділами УАКР і УККА та представниками всіх наших церковних, молодечих, культурно-освітніх, професійних та суспільно-громадських установ і організацій метрополії Дітройту 29-го грудня 1992 року створився Громадський комітет з нагоди приїзду до Мишиґену амбасадора України в ЗСА д-ра Олега Білоруса. До тричленного проводу були вибрані: Любомир Татух — голова Т-ва Руху, Зенон Василькевич — голова Відділу УАКР і мґр Борис Потапенко — голова відділу УККА. Писарями були вибрані Наталка Рудницька і Роман Лазарчук. Касиром і головою фінансової комісії був вибраний Мирон Воронович. Дальше головами комісій були вибрані: Спонсорської — д-р Юрій Фіґач, Зовнішніх зв'язків — мґр Б. Потапенко, Програмової — Орися Лончина, Організаційно-бенкетової — Володимир Диґдало і Пропаґандивно-реклямової мґр Володимр Баран. До Контрольної комісії були вибрані: Євген Репета — голова та О. Лончина і Степан Віхар. Комітет заплянував влаштувати 20-го березня 1993 року добродійний бенкет-зустріч амбасадора з українською громадою, зібрати при цій нагоді значну суму грошей на підтримку наших дипломатичних представництв в ЗСА і посприяти амбасадорові в організації зустрічей з визначними представниками політичних, економічних кіл та засобів інформації.

Д-р О. Бірорус та його дружина прибули на летовище вечером 13-го березня ц.р. Їх щиросердечно привітали співголови та члени Комітету і представники громади. Ще того самого вечора посол був головним гостем півгодинної програми телевізії на 7-му руслі під наголовком „Spotlight on the News". В п'ятницю ранком відбулася зустріч амбасадора із представниками стейтової Торговельної палати в Українському Культурному Центрі, пізніше офіційна і гостинна зустріч із ґубернатором Мишиґену Д. Енґлером в Лезінґу, а по полудні — з конґресменом Ноллленберґом у Фармінґтон Гілс. Вечером амбасадор та його дружина стрінулись із повним особовим складом Комітету. В суботу вони відвідали українознавчі школи, церкви, кредитові кооперативи, Українське село, будинок СУА та редакцію „Українських вістей". Годину перед бенкетом, який відбувся в Українському культурному центрі, наш амбасадор мав зустріч із сенаторами та конґресменами, які прибули на бенкет. З входом до бенкетової залі амбасадора О. Білоруса та його дружину хлібом і сіллю привітали представники молодечих організацій ОДУМ, Пласту і СУМА. Соліст Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка баритон Ярема Цісарук відспівав американський і український славні. Коротким словом бенкет відкрила, в заступстві голови відділу УАКР мґр Рома Диґдало. Вітаючи достойних гостей, вона старалась передати їм багатство високих національних почувань численно зібраних присутніх і почувань вдячности Всевишньому, що благословив на здійснення відвічних стремлінь нашого народу та дозволив перший раз в історії України і Америки вітати тут амбасадора Самостійної і Соборної Української Держави.

Гостей при головному столі представив голова УККА мґр Б. Потапенко. Крім амбасадора О. Білоруса та його дружини були тут три співголови Комітету, о. ігумен Максим Кобасюк, ЧСВВ, і о. протопресвітер Микола Невмержицький, УАПЦ, які провели молитви перед і після вечері, були представниці жіночих організацій — Зеня Юрків від ОЖ ОЧСУ і мґр Наталка Гевко від СУА, був голова управи Українського культурного центру інж. Богдан Федорак, сен. К. Левін з дружиною, сен. Д. Ріґел, конґресмен С. Левін, посадник міста Воррен Р. Бонковські та радний М. Чупа.

Присутніх політичних представників стейту і міста Воррен запросив до слова інж. Б. Федорак. Ці представники вже часто в минулому брали участь у відзначеннях наших січневих роковин державности, то ж і тепер вони висловили привіти вільній Україні і її амбасадорові та запевнили, що будуть підтримувати наші державні справи.

Достойного гостя представив голова Т-ва Прихильників Руху Л. Татух. Д-р О. Білорус, заки став амбасадором України в ЗСА, був засновником і генеральним директором Міжнародного інституту менаджменту в Києві, генеральним директором Інституту світової економіки і міжнародних відносин в Українській академії наук. Давніше, від 1962 до 1979 року, був дослідником, професором, деканом і віцепрезидентом Державного університету економіки в Києві. Від 1974 до 1975 року був гостем-дослідником в університетах Колюмбії та Гарварду вЗСА. Від 1979 до 1986 року був директором департаменту Індустрії і технології в секретаріяті ООН в Женеві. Від 1990 року він є членом Української національної академії наук.

Запрошений до слова амбасадор д-р О. Білорус промовляв в українській і англійській мовах. Він привітав і подякував громаді за гостинність та пригадав про свій перший гостинний побут в нашому місті перед трьома роками. В своїй змістовній промові амбасадор насвітлив сучасний політичний і економічний стан України, як на внутрішній, так і на міжнародній арені. Якщо створення нашої держави уважати „чудом", то до того „чуда" ми дійшли дуже важкою ціною і воно ще не закінчене. Щоб піднестись із екологічних і економічних руїн, стати без'ядерною країною і рівночасно збройно забезпечитись від зростаючих небезпек із півночі, Україні необхідно одержати міжнародні гарантії, економічну допомогу, для неї є також важливою стабілізація відносин всередині Росії та нормалізацію державних відносин між Росією і Україною. Амбасадор закінчив свою промову молитовними словами: „God bless America", „God bless Ukraine"!

Мистецьку частину програми чудово виконали Христина Лилецька і Ярема Цісарук при фортепіяновому супроводі Марії Лісовської і Ліди Цісарук.

В зустрічах із губернатором, сенаторами, конґресменами та представниками Торговельної палати стейту Мишиґен наш амбасадор говорив про великі і для обох сторін корисні можливості економічної співпраці. Україна є зокрема добрим ринком збуту продуктів мишиґенської технології для сівби, засадження, збору, транспорту, перероблення, збереження та розподілу аграрних продуктів. Для цієї справи буде створено окрему комісію із представників цих галузей економіки в Україні та в Мишиґені.

Найбільше англомовних слухачів наш амбасадор охопив виступом на телевізійному руслі, ч. 7, де, на нашу думку, він дуже вміло відповідав на запити тричленного панелю. Провідною думкою його відповідей було те, що Україна бажає жити в мирі і в згоді та економічно співпрацювати з усіма ближчими та дальшими сусідами і підтримувати мир і справедливість в цілому світі.

Комітет дав достойним гостям в дарунок книгу Українською і англійською мовами, разом 766 ст., „Українці в Детройті і в Мишиґені", яку видало Т-во 1000-ліття Християнства в Україні, а також писанки. СУА подарував кераміку мисткині Слави Ґеруляк, ОЖ ОЧСУ — друковані твори своїх членкинь, письменниць Мирослави Ласовської-Крук і Дарії Мельникович-Рихтицької, Управа Українського села подарувала книгу „Жнива смутку" Р. Конквеста.

Кінцеві наради Комітету, який може стати прикладом співпраці цілої громади на майбутнє, відбулись 12-го квітня 1993 року. Касир М. Воронович, якому належиться окреме признання і подяка за безперервну і кропітку тримісячну працю, подав до відома, що збірка фондів була у висоті 124,177 дол., а чистий дохід, 103,738 дол., буде переданий на допомогу нашим дипломатичним представництвам.

Роман Лазарук

Що криється...

(Закінчення зі стор. 2)

шою ознакою початку періоду стабілізації. (Нагадаємо читачам, що карбованець „впав" майже на 1,000 пунктів з кінця березня до середини квітня і зараз за один американський доляр дають 3,000—3,200 карбованців).

Не можна також не брати до уваги того факту, що у травні Урядові Кучми слід звітувати за пів року правління шляхом надзвичайних повноважень, тобто декретами. Іван Плющ, спікер парляменту, неодноразово висловлював впевнення у тому, що Уряд одержить продовження цих повноважень принаймні до кінця року. Володимир Гриньов, його заступник, у недавньому інтерв'ю „Независимой газете" не розподіляє оптимізму свого патрона і вважає цілком ймовірною резиґнацію Уряду Кучми у травні. Чи не тому кабінет гарячково перетрушується, щоб ритуальними жертвами дещо зменшити потенційну критику консерватистів у травні? Як підказує недавній досвід від московських баталій, такі зміни „коней на переправі" нічого не дають, а ведуть тільки до сповільнення реформ. Ось і зараз введення нікому не відомого, але близького за духом більшості депутатів, „індустріяліста" Баннікова до кабінету, може означати тільки одне — сповільнення темпів приватизації, більший наголос на „держзамовлення" тощо. У перспективі може відбутися зміна політичного „ляндшафту" України за рахунок підсилення централізованих тенденцій в економіці на шкоду введення приватної власности, а також виведення на політичну орбіту фіґур, яким дуже важко буде досягти порозуміння зі Заходом. А ізоляція є надзвичайно небезпечна для України.

ЧЛЕНИ ПАЛАТИ репрезентантів чим раз частіше починають чути від своїх виборців, що Уряд перше повинен зменшити видатки заки почне підвищувати податки. Це не надто до вподоби зокрема демократичним членам Палати Репрезентантів.

Треба негайної допомоги

М. Романич

Перед нами молоденька 13-літня дівчинка — Мар'янка Романич, невинна жертва жахливої радіяції нуклеарного вибуху в Чорнобилі. Народжена в Бродах коло Львова. В 1990 році лікарі у Львові поставили діягнозу — левкемія.

Щасливим збігом обставин Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля, Шорт Гиллс, Ню Джерзі, допоміг Мар'янці разом з її мамою Любою Романич приїхати до Америки в березні 1991 року на лікування.

Тут пощастило Мар'янці бути прийнятою до одного з найкращих шпиталів лікування дитячого рака в Америці, Єйл Ню Гейвен, Ню Гейвен, Конн., під опікою директора гематологічно-онкологічного відділу для дітей д-ра Пітера Бірдзлі. Її постійним опікуном і доктором став проф. д-р Фоад Гайджар, американець, спеціяліст і професор-викладач дитячої онкології в медичній школі університету Єйл. Вони обидва ствердили у Мар'янки лімфоблястичну левкемію. І тоді вона перейшла хемотерапічне лікування під їх повною опікою.

На цьому місці треба зазначити, що перебування в шпиталі, лікування, шпитальна обслуга і лікарів, Мар'янка дотепер і на будуче має безкоштовно, а коли вона не перебуває в шпиталі, тоді разом з мамою мешкала і зараз далі мешкає, вже майже повні два роки у подружжя Богдана і Марії Антонишин в Орандж, Конн. Родина Антонишин не є посвоячена з Романичами. Вони, як люди доброї волі, прийняли Мар'янку з мамою до себе і вповні заопікувалися ними як рідними зовсім безкоштовно.

За словами згаданих лікарів-онкологів, 65 відсотків дітей-пацієнтів у віці Мар'янки, які перейшли хемотерапію, повертаються до повного, нормального життя. Та на превеликий жаль Мар'янка не належить до тих щасливців. Симптоми цієї жахливої недуги повернулися і Мар'янка повновно в шпиталі на лікуванні.

Д-р Бірдзлі і д-р Гайджар є дальше оптимісточного погляду і кажуть, що є це один і єдиний повний надії порятунок для Мар'янки, а саме т. зв. „бовн мерров імплент", — перещеплення кістного мозку, але якнайскорше.

Кошти перещеплення виносять 200,000 дол., яких ані Романичі, ані Комітет Допомоги Дітям Чорнобиля не мають.

Тож вдивляючися в ласкавий погляд благаючих оченят Мар'янки, повної віри і надії на Божу і людську поміч, як на останній шанс видужання, та вслухавшися в невимовно ласкаві прохання мами Мар'янки, Люби Романич, Управа Комітету Допомоги Дітям Чорнобиля, Відділ Ню Гейвен, вирішила звернутися до всіх людей доброї волі, так наших, як і неукраїнців, допомогти їй своїми жертвами у цьому благородному ділі.

Створено фонд пожертв для Мар'янки. Ваші пожертви просимо висилати на адресу: Showmut Bank, CCRF, Marianka Fund — Acct. No. 4449913716, P.O. Box 5050, Hartford, Conn. 06102-5050.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої дорогої МАМИ

сл. п.

ЗЕНОВІЇ ОНИШКЕВИЧ

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в понеділок 10-го травня 1993 р.
в таких церквах:
св. Юра в Ню Йорку о год. 9:30 ранку
в Статен Айленд, Н. Й.
в Озон Парку, Н. Й. і
в Києві — Україна

Про молитви в цей день просить
син — ЗЕНОВІЙ з родиною

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в понеділок 3-го травня 1993 р. відійшла у вічність на 68-му році життя наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА І БАБЦЯ

бл. п.

КАТЕРИНА ПЕЛЕНСЬКА з роду КАМЯНКА

У глибокому смутку:
муж — АНДРІЙ
сини — ОЛЕСЬ і
— ЮРКО
внуки — АНДРЕЯ
— РОМАН
— МАР'ЯНА
— СОНЯ
— АДАНИС і
— ТАНЯ

та ближча і дальша родина в ЗСА і Україні.

ПАНАХИДА відбудеться в середу 5-го травня 1993 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми 127 E 7th st. Ню Йорк.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в четвер, 6-го травня 1993 р. о год. 9:30 рано в церкві св. Юра в Ню Йорку.

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в суботу 1-го травня 1993 р. відійшов від нас у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСТЬ, ПРАДІДУСТЬ І СВАТ

бл. п.

ДМИТРО ПРУС

Нар. у Потоличах біля Рави Руської.

ПАНАХИДА — відбулася у понеділок 3-го травня 1993 р. у похоронному заведенні Маґосо у Клифтоні, Н.Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — відбулися у вівторок 4-го травня 1993 р. в українській католицькій церкві св. Миколая в Пассейку, Н.Дж., а опісля на католицькому цвинтарі св. Петра у Ґарфілді, Н.Дж.

У глибокому смутку остались:
дружина — ЄВГЕНІЯ
сини — ГРИГОРІЙ з дружиною МЕРІ
— РОМАН з дружиною ОКСАНОЮ
внуки — МИХАЙЛО з дружиною ДЕБІ
— АДРІЯН
правнучка — САНДРА
сваха — ПАРАСКЕВІЯ ОСТАПЯК
та ближча і дальша родина в Україні.

З глибоким жалем ділимося з членами Організації Українських Націоналістів та Українського Націоналістичного Руху й українською спільнотою в Україні та діяспорі, що дня 7-го квітня 1993 року в Шерне, Швайцарія, відійшов у вічність

сл. п.

д-р

МИХАЙЛО КАЧАЛУБА

лікар, поет, публіцист, колишній в'язень комуністичних тюрем член Організації Українських Націоналістів, представник ОУН на Швайцарію, співробітник журналу „Самостійна Україна", „Нового Шляху", „Українського Слова" — Париж та інших націоналістичних періодиків.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

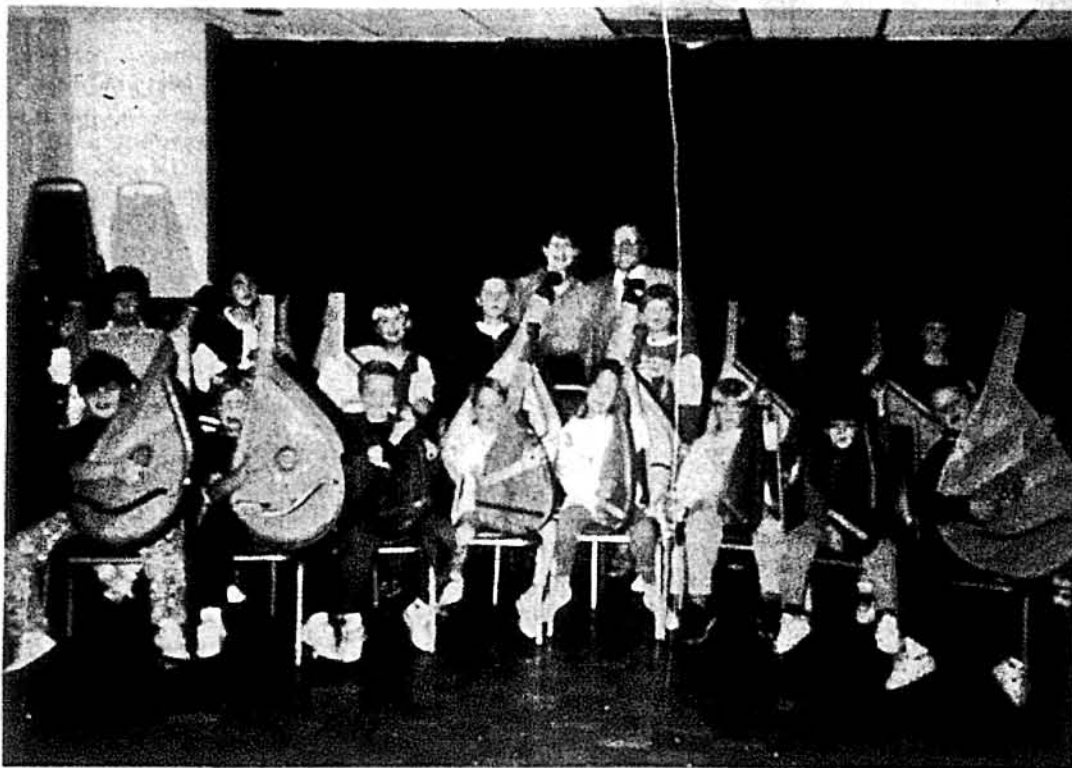
Найглибші співчуття висловлюємо дружині, синові та всій родині.

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Шевченківське свято із Йонкерсі

Вже стало традицією в українській громаді Йонкерсу, що Школа Українознавства сіяковим концертом відзначує роковини Тараса Шевченка. Підготовка до такого концерту вимагає багато праці і зусилля, але заразом приносить багато користи для наших дітей, бо в цей спосіб вони засвоюють українську мову та вчаться гордитися своїм українським походженням. Тому при плянуванні програми береться до уваги, щоб кожна дитина мала можливість взяти активну участь у концерті.

Під цю пору школа українознавства в Йонкерсі нараховує 70 дітей та 11 вчителів. В додатку, щосуботи приїжджає зі Стемфорду катехит Єлисавета Ґардаш на навчання релігії. Позитивним явищем є те, що в нас багато малят і садочок начисляє 20 дітей, а також і факт, що молоді батьки, на чолі з головою Батьківського Комітету Анною Ортинською, цікавляться школою та активно допомагають, щоб навчання відбувалось якнайкраще, згідно з вимогами Шкільної Ради.

Дитячий ансамбль бандуристів виступає на Шевченківському святі в Йонкерсі.

Цьогорічний концерт для відзначення річниці народження і смерти нашого великого поета відбувся 21-го березня в Домі Української Молоді. Директорка школи Оксана Кулинич у вступному слові пригадала, що життєві обставини розкидали українців по цілому світі й не легко було сповняти заклик Шевченка, щоб ми чужого научались, але свого не цурались. Велике признання належиться нашим батькам, які, покинувши рідну землю та опинившись без нічого, серед немалих труднощів і зі щирою посвятою, зуміли побудувати українські церкви, народні доми та рідні школи. Праця в українських громадах продовжується, а любов до України передається з покоління в покоління.

Велику частину програми виповнили пісні, вірші й монтажі, виконані учнями нашої школи, починаючи від світлички. Завдяки вчителям, діти були добре підготовані й їхнє виконання всім сподобалось. Йонкерська громада, яка чисельно прибула на це свято, нагороджувала виступи наших молодих артистів дзвінкими оплесками.

Після короткої перерви, під час якої можна було купити каву й солодке, виступали юні сумівці-бандуристи. Цей ансамбль був заснований у вересні минулого року й нараховує 14 дітей, віком 7 — 12 років. Ансамблем керує молода бандуристка з України Оля Стащишин і їхній перший виступ був дуже успішним.

Останньою точкою був виступ дівочого ансамблю „Світанок", який існує при осередку СУМ в Йонкерсі вже четвертий рік, під мистецьким керівництвом Дарки Горбачевської. Ансамбль відспівав три пісні до слів Шевченка: „Реве та стогне", „У перетику ходила" і „Вітер віє, повіває". Вони звучали дзвінко й мельодійно і всі слухали їх з приємністю.

Щира подяка належиться о. Ігореві Міджакові за дуже гарно виготовлені програмки, Богданові Лотоцькому за мікрофонну систему, та всім вчителям, батькам і виконавцям за цей вдалий концерт в честь найбільшого Пробудителя українських душ. На наших очах сповнюються пророчі його слова:

Наша дума, наша пісня,
Не вмре, не загине,
От де, люди, наша слава
Слава України.

Леся Кіцюк-Щур

Конференція у Пенсильванійському університеті

Цю конференцію заініціювали: Програма міжнародних відносин Пенсильванійському університету, слов'янський департамент цього університету і Програма центральних і східньоевропейських студій Ля Салл університету. Спосорами були: НТШ, ЗУАДК і Український Народний Союз з боку українських наукових і громадських організацій. Долучилася Інкорпорація „Еіркрафт" Пясецького і „Готель над Белв'ю". Конференція відбулася на терені Пенсильванійського університетського кампусу. Spiritus movens — рушіями програми були — проф. Френк Плянтон, Ассоц. директор програми міжнародних відносин, а зі сторони української громади — проф. Леонід Рудницький.

В четвер, 18-го березня 1993 року, відбувся бенкет, з головним промовцем Віктором Пинзеником, віцепрем'єром України та тодішнім міністром економіки. Відкрив бенкет проф. Фр. Плянтон. Д-р Л. Рудницький представив доповідача міністра В. Пинзеника, який дав у жвавій формі огляд економічної проблематики України. Приємно вражала зовнішність і ерудиція молодої фахової людини, що об'єктивно зображує ситуацію і має візію української економіки на майбутнє. При усіх внутрішніх і зовнішніх перепонах Віктор Пинзеник має віру в налагнання української економіки і її стабілізацію, необхідну для розбудови Української Держави, на яку посягають її північні сусіди, і яка не може надіятись на поміч Заходу, а лише на власні сили та добре обдуману співпрацю з сусідами.

В п'ятницю, 19-го березня, відбувся ряд панелів, у яких брали участь фахові сили. Перший панель був на тему „Національні меншості і етнічні відносини в Україні". Обговорювали проблему: Альтан Мубеін, редактор „Кримського огляду", д-р Генрі Гутенбах з Нюйоркського університету, редактор „Нешенелітіс Пейперс" та д-р Любомир Гайда з Гарвардського університету. Важливу проблему національностей обговорено всесторонньо.

Другий панель торкався проблеми політики і безпеки. Заплянований виступ міністра закордонних справ Анатолія Зленка не відбувся через його непередбачену відсутність. Натомість три інші цінні виступи відбулися — Віктора Батюка, амбасадора України до ООН, капітана Богдана Піскіра з Гарвардського університету та полковника Українських Збройних Сил Юрія Гриненка, що є науковцем — відвідувачем Военного Інституту Збройних Сил ЗСА.

Амбасадор Віктор Батюк дав цікаву аналізу міжнародних відносин України, наголосив на бажанні України утримувати з усіма іншими членами ООН ділові приязні відносини. Капітан Богдан Пискір представив стан Українських Військових Сил; цю тему поширив і поглибив полковник Ю. Гриненко, з'ясувавши сильні і слабі місця ще молодих збройних сил, які тільки тепер проходять інтенсивний процес перевишколу і українізації старшинського складу.

Після перерви відбувся третій панель, яким проводив як модератор проф. Герберт Левін, з економічного департаменту Пенсильванійського університету. Темою панелю було: економічні реформи і ведення бізнесових відносин в Україні. Сергій Кулик, аташе економічних справ в амбасаді України в Вашінгтоні представив із знанням етапи реформ в Україні та труднощі, на які реформи натрапляють. Д-р Іван Короецький провів дуже цікаву паралелю між Україною і Францією у різних аспектах, користуючись найновішими статистичними даними. Це співмірні державні величини, та часто з неспівмірними можливостями розвитку. Глибокий досвід і знання предмету доповідача були цінним атутом його виступу. Напівжартома він пригадав шановному гостеві — міністрові Пинзеникові, що бистрі скоки пригожі радше для гімнастичної залі, як для введення економічних реформ...

Четвертий панель відбувся паралельно із п'ятим задля того, щоб вкластися в час. Темого одного панелю було: леґальні аспекти і практичні заходи для ведення бізнесу (підприємств) в Україні. Тут виступили: В. Пинзеник, Андрій Филипович, правник, і Олександер Ваттс з групи консультантів Золотого побережжя. Модератором була мґр Марта Тарнавська, що очолює Міжнародний Консультативний Правничий Відділ бібліотеки Пенсильванійського університету.

Рівночасно проходив панель на тему освіти в Україні. Модератором був д-р Л. Рудницький. Тут виступили з доповідями (в панелі): д-р Григорій Почепцов, професор Державного Педагогічного Інституту чужих мов у Києві. Цікаво було почути про живі філологічні зацікавлення сучасного учительства в Україні.

Д-р Леонід Рудницький заторкнув літературну проблематику, настанову головно молодих письменників, та висловив твердження, що тепер матимемо нарешті один процес української літератури, а не розділений штучними кордонами. Д-р Альберт Кіпа, професор з Мюленберґ коледжу, кинув погляд на проблему і програми порівняльних літератур. Володимир Улянов, професор Інституту менджменту при Львівському університеті представив процес творення культури менаджменту в Україні. Слідувала цікава дискусія, що з'ясувала гуманітарну настанову, а не шовіністичну, як панівну в майбутній українській літературі.

Закриття конференції провів проф. Франк Плянтон із заключним ствердженням, що дана конференція була успішна, й подякував усім її учасникам. Треба згадати, що, не дивлячись на погану погоду (мороз і вітер), авдиторії були заповнені старшими, середніми й молодшими громадянами міста Філядельфії і околиць та приїжджими гістьми, наприклад з Рочестеру, стейту Делявар та різних міст Ню Джерзі, це свідчить про зацікавлення української громади фаховими конференціями, що включають гостей з України і нашої діяспори. Є надія, що матеріяли конференції появляться друком.

Н. Пазуняк

Федерація вислала книжки в Україну

На прохання д-ра Олега Білоруса, амбасадора України до ЗСА, Українська Федерація Філядельфійської Округи зібрала велику кількість (вагою 39 тонн) наукових книжок, які треба переслати в Україну. У цій збірці книжок є необхідні сучасні підручники економіки, бизнесу, менаджменту, банківництва, фінансів, комп'ютерознавства тощо. Зокрема збірка включає велике число підручників англійської мови, як теж 80 серій стерео-касет для вивчення англійської мови. Книжки ці дарували великі підприємства ЗСА та приватні особи. Студенти інститутів менаджменту дістануть книжки безкоштовно. Збірка включає теж медичні книжки для бібліотек в медичних інститутах. Одним із далекосяжних проєктів УФФО є допомога у створенні модерної системи бібліотек.

Кожна успішна акція вимагає фондів. УФФО — незбіркова організація, без будь-якої фінансової бази, не може сама покрити коштів пересилки тих книжок в Україну. Тому федерація звернулася до українців Філядельфії, як теж до українських організацій, з проханням помогти. У висліді відгуку на нашу акцію з приємністю повідомляємо шановних жертводавців що 3-го березня ц.р. вислано першу більшу частину книжок зі згаданої збірки, які призначено для вжитку інститутам менаджменту і медицини в Києві та Львові.

Щира подяка людям доброї волі за поміч у цій важливій акції УФФО.

Орися Ільницька